

THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: VIR QUI ME VIDIT

Numquam mihi contigit ut mentorem haberem.

Primis viginti septem vitae meae annis fere solas mulieres conveni. Mulieres omnis ingenii, omnis sensus, omnis staturae intellectualis et humanae. Fortasse vita mihi tantum veritatem elementarem in memoriam revocare volebat: ego quoque filius mulieris eram. Et qualis filius.

Deinde venit annus 1992.

Expositio politica, circa negotiatorem Consentinum in re scholastica versantem constructa, qui postea contra omnium expectationem Sodalitatis Parlamentum Italicum factus est, cursum multarum rerum mutavit. Non propter rem politicam ipsam, sed propter homines quos convenire mihi datum est. Ipsi erant qui ianuam possibilitatibus aperuerunt.

Novicius eram in mundo in consortio fundato. Nemo intellegere poterat unde venire.

Quaestio semper eadem erat.

«Cur nemo eum initiavit? Cur nemo eum sub alas suas recepit?»

Me videbant ut lapidem rudem in quo nemo adhuc laboraverat.

Ex diversis partibus invitationes, accessus, propositiones veniebant. Saepe ex ambitibus oriebantur quae parum cum cultura, historia aut vero incremento interiore commune habebant. Mundi erant servilitate, dominatione et mero potentiae usu sustentati.

Eos cum reverentia, sed procul, observabam.

Erant conclavia in quae intrare nolebam.

Neque intravi.

Deinde quodam die vocationem telephonicam accepi.

Gino Domanico erat, verus vitae magister.

Professor universitarius qui se docendo dedicare elegerat, raram illam communicandi elegantiam possidebat quae nec doceri nec imitatione reddi potest. Post paucissima colloquii momenta aliquid intellexi quod tunc mihi absurdum videbatur et quod hodie quoque credo:

Modo virum conveneram cui partem magni momenti incrementi mei commissurus eram.

Me ad cenam invitavit.

Numquam fuit ambitio, neque lectio sollemnis. Gino donum singulare habebat: animas et mentes legere poterat. Mea ei fortasse liber apertus erat.

Numquam explicavit quod munus suum esset, neque ex qua traditione veniret. Sententiam tantum mihi reliquit quam numquam oblitus sum:

«Quodam die, cum me vere videbis, cum velamentis vel sine eis, scies quis sim et ubi sim.»

Etiam ut novicius sensum illorum verborum intellexi.

Vir eram ad ianuam templi pulsans, lucem petens. Non lucem materiale, quia neuter nostrum pro societate electrica laborabat, sed eam lucem quae homini permittit ut se ipsum clarius videat.

Gino primum gestum hospitii fecit.

Deinde venit Tonino.

Unus ex viris intra institutum maxime spectatis, me breve tantum tempus observavit antequam eandem quaestionem poneret quam iam saepe audiveram.

«Cur nemo eum antea vidit? Ubi fuit omnes hos annos?»

Responsum simplex erat.

«Consentiae laborat. Rhegii Calabriae natus est. Dimidium orbis novit. Homines eum curant. Et unus ex nobis est. Sola differentia est quod post baptismum Catholicum nullas alias initiationes accepit.»

Id responsum satis fuit.

Mihi permissum est ut inciperem, modo debito et tempore debito, iter Filiis Viduae reservatum.

Ex illo momento Gino manum meam numquam tenuit.

Non opus erat.

Aspectus eius et pauca verba satis erant. Cum eo silentium plus doctrinae continere poterat quam liber quingentarum paginarum.

Deinde dies advenit.

Eum ibi inter subsellia inveni.

Tacitum. Fere severum.

Locus peculiarem habitum requirebat, primum interiorem, deinde exteriorem.

Per brevem pausam in spatio exteriori Camerae Meditationis, in Aula Passuum Perditorum, iuxta alter alterum stantes nos invenimus. Ad me accessit nec multa dixit. Attamen illo momento ambo eundem affectum sensimus.

Affectum qui numquam evanuit.

Triginta tribus annis post, adhuc hic est.

Fortasse quia quidam congressus ad praeteritum non pertinent.

Nos initiare pergunt quotiens eorum meminimus.

TFA

Ferdinando Frega

P.S.

Postquam hanc fabulam scripsi, sensi quasi verum quoddam musivi fragmentum deesset. Paucae horae meditationis per noctem satis fuerunt ut intellegerem quid esset.

Illa aestate Gino in villa sua ad mare morabatur. Me saepius ad se visendum invitaverat et, quodam vespere, tandem occasionem inveni ad ianuam eius pulsandam.

Me cum affectu excepit quem numquam oblitus sum, et ea occasione Teresam, mulierem vitae eius, cognovi.

Iuvenis erat, elegans, et natura venusta. Non ad genus hominum pertinebat qui alios commovere quaerunt. Pauca minuta satis fuerunt ut intellegentiam vivam perciperem, cum rara facultate intellegendi personam ante se stantem coniunctam.

In re argentaria laborabat et munus cum auctoritate gerebat. Annis sequentibus mirum in modum similia iudicia ab amicis et collegis qui eam bene noverant audiui: Teresa intuitionem non vulgarem et facultatem extraordinariam habebat fidem hominum fere statim aestimandi.

Consensus naturalis inter nos ortus est.

Facile erat intellegere nos ambos eandem personam penitus diligere. Diversis scilicet modis, sed eodem affectu subiecto.

Sororem cordis inveneram quam curarem. Numquam talia verbis expressit, sed saepe sensi eam aliquid simile agnovisse.

Ille congressus tamen effectum etiam maioris momenti attulit.

Persuasionem confirmavit quam tempus numquam refutavit: bonus mentor fere semper per oculos mulieris quae iuxta eum ambulat se revelat. Illa matrem non supplet, neque cum ea confunditur. Imaginem humanam viri complet.

Et mentor meus unus ex illis viris erat.

*Cum salutatione cordiali,
Ferdinando Frega*